
Nyelvünk csodái, irodalmunk szépségei

Bemutatjuk dr. Juhász Gabriella felolvasót

Dr. Juhász Gabriella tanító és jogász egy személyben, lelkes és odaadó felolvasó. Ismerjük meg közelebbről!

Séta a fejemben

A nevem Dr. Juhász Gabriella, 1972-ben születtem. Budaörsön élek férjemmel és két, már felnőtt gyermekemmel. Tanító, egyszakos magyartanár és jogász vagyok, de elsősorban pedagógusnak tartom, vallom magam. Egy budapesti magániskolában tanítok alsó tagozatos gyermekeket, de már hosszú évek óta oktatok a Milton Friedman Egyetem Szenior Akadémia programjában is. A Szenior Akadémia számos külső helyszínén is dolgozom vendég előadóként. Így a szombatjaimon gyakran megtalálható vagyok Pestlőrincen, Pomázon, vagy akár Bátonyterenyén is. Az előbbi helyeken a kicsik, ez utóbbin az 50 év felettiiek várják a velem töltött órákat. Az általános iskolában tanítokként tanítok, míg az egyetemen jogászként, joggal kapcsolatos ismereteket hallgathatnak a kurzusaimra járók. Továbbá már kiforrott, hosszú esztendőkre visszanyúló kapcsolatam van két ügyvédi irodával, ahol szakjogászként számítanak a kollégák a munkámra.

Szeretek egyszerre sokféle feladattal megbirkózni, így a fent felvázolt munkaköreim inkább inspirálnak, és további hasznos feladatok, projektek kipróbálására sarkallnak. Ennek az intellektuális kutatásnak az egyik nagy felfedezése, hogy rábukkantam a Bodor Tibor Kulturális Egyesületre, illetve a felolvasók közösségére. Tulajdonképpen sorsszerűnek éreztem a találkozást. Mióta hatévesként megtanultam olvasni, állandó, elmaradhatatlan útitársaim a könyvek. Imádom olvasni! Szenvedéllyel olvasok gyakorlatilag mindent, ami a kezem ügyébe akad! Folyamatosan 2-3 könyvet olvasok, a legkülönbébb műfajokból válogatva. Éppúgy imádom a szakirodalmat, mint a szórakoztató irodalmat.

Amikor rátaláltam az egyesületre, a döntésem nem volt kérdéses. Csupán a rendkívül feszes időbeosztásomban kellett megtalálnom a réseket, ahol felolvashatok. Imádom ezt a fajta időtöltést! Ajándéknak tekintem a felolvasással eltöltött órákat. Elsősorban a hangoskönyvek hallgatóságának, de kicsit magamnak is. Az elmúlt időszakban három felolvasásom került be a könyvtár állományába. Azonban még messze nem érzem magam profi felolvasó-

nak – az elején járok a professzionalizmus felé vezető úton. Hiszem, hogy minden könyv csiszol a technikámon, alázatra és tiszteletre nevel a könyvek, a hallgatók iránt.

A könyveket meghallgatókra rokon lélekként tekintek, hiszen a könyv, a betű szeretete közös bennünk! Felemelő érzés ez! Ebből merítek erőt további felolvasások elvállalására.

A családom és a munkáim mellett nagyon kevés időm van hobbiakra. Szerencsés vagyok, mert a legfontosabb kedvteléseim egyben a munkáim: imádok tanítani, ismeretet átadni, és a jog útvesztőiben nyomozni, segítve válaszaimmal másokat.

Évtizedek óta gyűjtök antik magán- és közokiratokat – elsősorban oktatással kapcsolatosakat. Bizonyítványokat, mesterleveleket, okleveleket egyaránt.

Szabadidőm a családomé! Velük utazgatok, kirándulgatok. Igyekszem sokat mozogni – pár éve a futás lett a fő mozgásfajtám. Pedagógus Kollégáimmal idei célunk csapatban az Ultrabalaton teljesítése.

Jó érzés a Bodor Tibor Kulturális Egyesület önkéntesének lenni! Veletek teljesebbnek érzem magam. Hogy miért? Mert az egyesület az olvasók közössége!

Szerb Antal mondata tökéletes zárásként: „Vannak, akik szórakozásból olvasnak, és vannak, akik a műveltségüket akarják olvasmányaikkal gyarapítani; de én a harmadik olvasóra gondolok, arra, akinek az olvasás életfunkció és ellenállhatatlan kényszer – csak ez az igazi olvasó.”

Ebben rejlik a mi erőnk!

A portrét szerkesztette és összeállította: Árvay Mária

Michael Jeffreys: A bűvész meg a vak lány

Hivatásos bűvész barátom, Whit egy Los Angeles-i étteremben dolgozott, s az asztalok közt járkálva, mikromágiával szórakoztatta a vacsorázó vendégeket. Egyik este odasétált egy családhoz, bemutatkozott, kártyacsomagot vett elő, és produkálni kezdte magát. Megkérte az asztalnál ülő kislányt, hogy húzzon egy lapot, mire a gyerek édesapja közölte, hogy Wendy világtalan.

– Ha a kislány nem bánja, mégis szeretnék megpróbálni egy mutatványt – felelte barátom, és a gyerekekhez fordult. – Segítesz nekem, Wendy?

A kislány félszegen felvonta a vállát, aztán bólintott:

– Rendben.

Whit helyet foglalt az asztal túloldalán, és így szólt:

– Felmutatok egy lapot, feketét vagy pirosat. Az a kérésem, hogy használd a hatodik érzékedet, és mondd meg, milyen színű a lap: piros-e, vagy pedig fekete? Világos?

Wendy ismét bólintott. Whit feltartotta a treff királyt.

– Nos, pirosat mutatok, vagy feketét?

– Feketét – felelte egy másodperc után a kislány. A család jóindulatúan mosolygott.

A kör hetes következett.

– Pirosat mutatok, vagy feketét?

– Pirosat – mondta Wendy.

– Hát most? – mutatta Whit a káró hármast.

– Pirosat! – válaszolt habozás nélkül a kislány.

Hozzátartozói idegesen fészkelődtek. Újabb három kártya került sorra, és Wendy mindhárom színét eltalálta. Hihetetlen: hatból hatszor ráhibázott! A család alig akarta elhinni, hogy ennyire szerencsés.

Hetedszerre Whit felemelte a kör ötöst, és így szólt:

– Most légy szíves, nevezd meg a lap értékét, és a színét is pontosan, tehát hogy kőr, káró, treff vagy pikk!

– Kőr ötös – hangzott egy pillanat múlva az igazságnak megfelelő válasz. Mindenkinek leesett az álla!

Az apa tudni akarta, valami trükkhöz folyamodott-e Whit, vagy tényleg varázsolta.

– Wendy kérdezze! – tárta szét a kezét a bűvész.

– Hogy csináltad, Wendy?

– Varázslattal! – mosolygott a kislány.

Whit mindenkivel kezet rázott, megölelte Wendyt, otthagya a névjegyét, és elköszönt. Valóban varázslatos, felejthetetlen percekkel ajándékozta meg a családot.

Továbbra is kérdés persze, honnan tudta a lapok színét Wendy. Mivel Whit akkor találkozott vele életében először, nem taníthatta be előre, milyen lapokat fog mutatni neki. Márpedig Wendy világtalan lévén, nem láthatta a lapokat. Mi hát a magyarázat?

Barátom egy titkos kódrendszerre és a gyors helyzetfelismerésre alapozott. Még régebben megtanulta, miként lehet észrevétlenül, szavak nélkül, lábbal jeleket adni. A gyakorlatban addig sohasem nyílt alkalma, hogy használja a jelrendszert. Amikor leült Wendyvel szemben, és azt mondta: „Felmutatok egy lapot, feketét vagy pirosat”, az asztal alatt megérintette Wendy lábát – a „pirosat” szónál egyszer, a „feketét”-nél kétszer.

A biztonság kedvéért megismételte a titkos jeleket: „Az a kérésem, hogy használd a hatodik érzékedet, és mondd meg, milyen színű a lap: piros-e (egy jelzés), vagy pedig fekete (két jelzés)? Világos?” Amikor a kislány bólintott, tudta, hogy megértette őt. A család persze azt hitte, hogy a „Világos?” a szóbeli utasításra vonatkozik.

A kőr ötös jelzése is igen egyszerű. Whit őt érintéssel jelezte a lap értékét, a „kőr” szónál pedig egy érintéssel, hogy a kérdéses lap kőr.

Az igazi varázslat a történetben az, amilyen hatást gyakorolt Wendyre. A kislány nem egyszerűen a szerettei előtt tündökölhett pár pillanatig, oda-haza is hetekig róla beszélt mindenki, mivel családtagjai boldog-boldogtalanul elmesélték, milyen elképesztő, természetfölötti kalandot éltek át.

Néhány hónappal az eset után Whit csomagot kapott Wendytől, benne egy pakli Braille-írásos kártya. A mellékelt levélben a kislány köszönetet mondott, amiért a figyelem középpontjába állította, és pár pillanatig „látni” segítette őt. Megírta, hogy otthon még mindig nem árulta el, hogyan csinálta a trükköt, pedig állandóan faggatják. Azzal zárta sorait, hogy reméli: Whit a Braille-kártya segítségével újabb trükköket eszel majd ki a világtalan embereknek.

Ismeretlen szerző: Együttérző szemek

Sok-sok évvel ezelőtt egy fogcsikorgatóan hideg estén történt Észak-Virginiában. Az öregember szakállára ráfagyott a lehelete, miközben arra várt, hogy valaki átvigye a folyón. Végeérhetetlennek tetszett a várakozás, minden porcikája elgémberedett a metsző északi szélben.

Patadobogás egyenletes ritmusa hallatszott mind közelebből a keményre fagyott ösvényen. Az öreg feszülten figyelt, ahogy több lovas tűnt elő a kanyarban. Az elsőnek meg sem próbálta magára vonni a figyelmét, amint az elhaladt mellette. Aztán elengedett még egyet és még egyet. Végül az utolsó is odaért, ahol az aggastyán ült, mint valami hősobor. Az öreg a lovas szemébe nézett, és megszólította:

– Uram! Átjuttatna egy öregembert a túlpartra? Úgy látom, gyalogszerrel nem lehet átvergődni.

– Mi sem természetesebb – állította meg hátasát az idegen. – Pattanjon csak föl!

Látván, hogy az öreg képtelen fölemelni összefagyott tagjait a földről, leugrott hát a nyeregből, és fölsegítette utasát, azután nemcsak a túlsó partig vitte, hanem egészen néhány kilométerrel odábbi céljáig.

A kicsiny, de takaros házikóhoz közeledve, a lovasból kibukott a kíváncsiság:

– Uram, láttam, hogy előttem többeket is elengedett maga mellett, meg sem próbált segítséget kérni tőlük. Amikor én odaértem, rögtön megszólított. Szeretném tudni, miért várt ebben a kegyetlen fagyban a legutolsó lovasra. Mihez kezdett volna, ha megtagadom a segítséget, és otthagynom önt?

Az öregember lassan lekászálódott a földre, mélyen az idegen szemébe nézett, és ekként felelt:

– Megettem már a kenyereim javát, azt hiszem, eléggé kiismertem az embereket. Amikor a többiek szemébe néztem, azonnal láttam, mit sem érdeklí őket a helyzetem. Hiába kérleltem volna őket. A maga tekintetéből azonban sugárzott a jóság és az együttérzés. Tüstént tudtam: ez a nemes lélek örömmel ragadja meg az alkalmat, hogy támaszt nyújthat a rászorulóknak.

Szívet melengető beszéde mélyen megindította a lovast.

– Hálásan köszönöm a szavait – válaszolta. – Bárcsak soha ne feledkezne bele annyira a saját dolgaimba, hogy ne törődjek jóságosan és együttérzőn a szükségét szenvedőkkel!

Ezzel Thomas Jefferson megfordította a lovát, és visszatért a Fehér Házba.

Versvilág – összeállította Árvay Mária

Nagy Csaba: Hajnal...

Még az alkony csöndje uralkodik
 a mélán ringó lombokon,
 mily gyönyörűségesen,
 bizony, be is indul tőle kalimpáló szí-
 vem.
 Hajnalodik – már ásít a Nap,
 bódultan, ittasan, csak félig éberem,
 akárcsak én.
 Táguló tudóm magába szívja a
 kocsonyásan remegő ködöt.
 Mikor az emberi lélek,
 így könnyít magán,
 gondjai egyszeriben eltűnnek,
 s lassan éled a táj.
 Várom, hogy mozduljon valamerre
 a hajnal,

friss lendülettel lépjen
 a világosság felé,
 s tudom, a hajnal is vár engem.
 Farkasszemet nézünk
 tettvággal, de tétován;
 egymást méregetjük ám!
 Oly nehéz az első lépés,
 visszacsábít még az álom,
 de végül egymásra nevetve,
 s megindulunk kéz a kézbe',
 akár a friss szerelmesek.
 Eme csodás napra virradóan
 kedvünkhöz gyűjtsünk erőt valóban!
 Aztán holnap mindent újrakezdhe-
 tünk.

Szauer Gertrúd: A nyár hangjai

A nap sötétlő paplanját már
 Arca elé húzta,
 Úgy alussza édes álmát,
 Felhők mögé bújva.
 De a hold, a kedves barát,
 Nem törődik csenddel,
 Hisz a nyári éjszakában
 Boldog minden ember.
 Zene harsan, és dallamát
 Felém hozza most a szél,
 Fiatalok kurjongatnak,
 Tőlük hangos már a tér.
 A ritmust ütve lábaimmal
 Dúdolom a dallamot,

Hisz a cseppnyi boldogságuk
 Nekem is szépet hozott.
 Jó pár óra múlt el így,
 Majd zenél egy kis tücsök,
 Fel sem tűnt hogy már a hajnal
 Városunkba költözött.
 Ébred a nap és sok madár,
 Füttyüktől hangos az ég,
 Csak az én két kis gyermekem
 Alszik édesdeden még.
 Busz motorja fel-felhorkan,
 Majd útjára szalad gyorsan,
 Esőt szuszog most a város,
 Cseppjeitől útja sáros.

Mátyás Rita: Aranyló búzatábla

Szókére változott már a búzatábla,
arany kalásza, mint szöske hajfonat.
Ragyogó fonatban érett szemek laknak,
Az aratók ajkán boldog dal fakad.
Nehéz a munka, de serényen dolgoznak,
kaszájuk nyomán peregnek a magvak.
Életünk a búza, ebből lesz kenyerünk,
Isten ajándékát meg kell becsülnünk!
Búzatábla szélén pipacsok virítnak,
Vörös szoknyájuk, a szélben lobognak.
Búzavirág kékje vetekszik az éggel,
Szem nem tud betelni ennyi szépséggel.
Szép vagy Magyarország, sokféle tájaddal,
Hegy-völgyed, síkságod nézem csodálattal.

Tóth Enikő: Érték

Mai világunkban mi lehet az érték?
Talán egy sárguló, elfelejtett fénykép,
kutatva a múltat, szebb jövőre nézve,
kik rég eltávoztak, azokat idézve...
Érték Isten szava, mikor megtalálod
nyár esti réteken, és magadba zárod,
benne a természet, ereje a Földnek,
Hitedben megtarthat, hogy soha ne törj meg.
Érték gyermekednek szeme ragyogása,
égi csillagoknak egy-egy apró mása,
jóra tanítani, tisztán felnevelni,
legfőképp arra, hogy miként kell szeretni.
Érték a szerelem, ha benne a lélek,
s nem öntötte el még sok kis földi méreg,
a másikat szeresd, ne magadat benne,
őrizd meg a lángot, soha nem felejtve!
Érték az életünk, míg vagyunk és élünk,
boldogságot, békét minden nap remélünk,
hitünk a végtelen, felszállva az éggig,
segít az úton, hogy ember maradj végig.

Pap István, írói néven I.P. Steve nívódíjas költő verseiből:

1. Augusztusi gondolat

Ünnep van. Gyorsan kenyeret az asztalra! Frisset, ropogósat, a legfinomabb fehérét! Öröm az örömben, hiába ünnep. - Mondd van mindenkinek kenyere!? Vagy egyáltalán asztala, amire helyezhetné? Lakása, melyben élhet s asztalát valahol, legalább a falhoz, egy picit, ha már középre nagy nem kerülhet? Jut e eszedbe az a szerencsétlen nincstelen, ki a nyárban, valahol egy parkban húzódik meg, vagy télen a hideg betonon alszik éhesen? Jut e eszedbe, hogy vannak akiknek döntenie kell, hogy gyógyszert, vagy kenyeret vegyen? Mások milliókból és milliókból nem tudják mire költsek pénzüket, mert meggazdagodtak sok szegényen. Nekik vajon eszükbe jutott e, hogy legalább ma, ma a KENYÉR ÜNNEPÉN jusson nekik is kenyér, ha az év többi napján éhezniük kell? Aratni kell a búzát, másképp nem lesz kenyér és enni kell s majd küzdeni a holnapért. Tehát, kenyeret az asztalra!?

Augusztus 20. A késsel karcolt kereszt kenyereken, mielőtt megszegem, ezt nem feledem. Anyám dédanyja tanulta anyjától, ahogyan látta azt kenyérosztáskor.

Kalákatánc, vígság az aratóbál, aratáskor a tarlón taposóbál. Búza kalászból kötött koszorú, búzakaralászból aratókoszorú. Hálát adunk az idei termésért, az új búzáért, lisztért, új kenyérért! Legyen egyházi ünnep, vagy világi, szívünkben a szent magyarság világít.

NAGY VENDEL: Ünnep

Talán István király
Vetette el végleg
E szent földbe
Azt a magot,
Amit ezredévekig
a Magyar nemzetség
Magával hordozott.
Hogy Európa közepén,
Kárpátoknak ölen
Megálmodjon egy államot,

Kemény kézzel fenyítve azt,
Ki a másik hitért buzgólkodott.
S azóta a búzaszem
Milliónyi vékával terem,
Jelenti az életet,
Adja a kenyeret.
Követelve ezernyi
Verejtéket és könnyeket.
S az talán véletlen lehet?
Ha megnézel egy búzaszemet,

Azonnal feltűnhet,
Hogy könnycsepp alakú
A búza szeme...
S ha éles késseddel
A magvat félbe vágod,

Belsejében Jézus
Ragyogó arcát látod
Tündökölni...
E dicsőséges ünnep fényében.

Tuti tippek, rövid hírek

Frissült az MVGYOSZ Hangoskönyvtára alkalmazás

Jó hírünk van az iOS rendszert használóknak: az MVGYOSZ Hangoskönyvtára alkalmazás számos új és javított funkcióval frissült.

Az MVGYOSZ Hangoskönyvtára alkalmazás csaknem két éve elérhető az ország egész területén azon látássérült személyek számára, akik rendelkeznek érvényes tagsági jogviszonnyal az MVGYOSZ egyik tageszervezeténél. Az eltelt két év alatt sok észrevételt, javaslatot kaptunk a felhasználóktól, hogy hogyan lehetne az alkalmazást még inkább felhasználóbaráttá tenni. Most sikerült több elképzelést megvalósítani, de a továbbfejlesztés nem állt meg itt, hamarosan még több újdonsággal találkozhatnak az alkalmazás használói.

Nézzük, hogy a mostani frissítéssel mi vált elérhetővé. Minden héten a hírlevélben közzétettük azon könyvek listáját, melyek elérhetővé váltak az alkalmazásban. A frissítést követően erre már nem lesz szükség, hiszen az alkalmazást megnyitva, a könyvtár lapfűlőn a legfelső kategória az Újonnan felkerült művek listája. Itt a feltöltés dátuma szerint láthatjuk a legfrissebb feltöltött műveket. A többi, már megszokott kategória nem változott. Javításra került a keresés funkció is, most már ABC sorrendben hozza a találatokat, illetve a műfaját is láthatjuk a találat során megjelenített könyveknek. Továbbá, a gyengénlátó felhasználók örömeire, a sötét módos használat is elérhetővé vált, és a Letöltött könyveim lapfűlőn a könyvek törlése is a már más alkalmazásokban megszokott módon történik a Voice Over használatával. A törölni kívánt könyvet megérintve egyujjas fel- vagy lefele legyintéssel jutunk el a törlés gombig. A könyv adatlapja is módosult, előrébb került a mű leírása, a könyv felolvasója, a könyv lejátszása és az ugrás a fejezetekre gombok elé. A fejezetek listájában pedig minden olyan könyv esetében,